

opusdei.org

## **Prelaadi kiri (november 2010)**

Oma seekordses kirjas räägib prelaat Pühade osadusest, et tugevneks ühtsus kiriku kõigi liikmete vahel: nende vahel, kes on juba taevas, kes puhastustules ja kes veel maapeal.

08.11.2010

Mu armsaimad, hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi.

Täna on meie mõtted suunatud  
Õndsatele, kes Taevas Jumalat näha

saavad. *Pärast seda ma nägin, enne:* suur rahvahulk, keda ükski ei suutnud loendada, kõigist paganahõimudest ja suguharudest ja rahvaist ja keeltest seisis trooni ees ning Talle ees, valged rüüd üll ja palmioksad käes. Nad hüüdsid suure häälega: "pääste on meie Jumal, kes istub troonil, ja Tallel". [1]

Pühakiri toob meie ette nagu hiigelsuure maali loendamatust rahvahulgast, kes on leidnud juba siin maailmas oma õnneliku eesmärgi. See on rõõmustav Kirik. Koos Maarja, Joosepi ja kanoniseeritud pühakutega – nende hulgas palju neid, keda meie Isa väga austas – elavad ka paljud tavalised inimesed, kes elavad alati Jumalas ja Jumalale. Nad löövad maapeal elades vaimuliku elu lahingud, millest nad armu abiga võitjana välja tulevad. Ma mõtlen suure tänulikkusega nende Opus Dei meeste ja naiste peale, kes on olnud truud Jumala

teenrid ja kes nüüd Taevast meid oma eestkostega aitavad. See ei saa jääda puhtaks mälestuseks, vaid näitab, et me võime tõesti kõigi nende abiga arvestada, et püsida selsamal teel, mida nemad nii imeliselt käisid.

Ma pöördun suure austusega nende inimeste poole, kellele võlgneme tänu oma kasvatuse ja hariduse pärast, või kellega oleme olnud muidu ühenduses: vanemad, sugulased, sõbrad, kolleegid; ja paljud teised, keda me ei ole küll tundnud, kuid kes on abivalmilt meie kõrval seisnud või kes on aidanud meid pühade osaduse kaudu meie isiklikus võitluses, ülevas eesmärgis, näha ükskord Pühimat Kolmainsust. Ja nagu tegi meie Isa, soovitan ma ka teil oma eelkäijate eestkostet paluda.

Me ei saa unustada seda suurt rahvahulka, kes ootasid, et lõplikult taevasele kodumaale pääseda. Need

on vaesed hinged puhastustules, see on *kannatav kirik*, kes ennast ette valmistasid, et igavest õndsust saavutada. "Nad on juba õnne orus", ütles püha Josemaria, " sest nad on juba päästetud, kuigi selleks, et Jumala juurde minna, peavad nad veel natuke puhastuma"[2]. Ka kirik meenutab neid erilisel viisil ja on määranud kindlaks, et homme (2.11) peab iga preester pidama ühe Euharistliku ohvri surnute eest.

Tulevad nädalad on hea võimalus, et rohkem pühade osaduses kasvada. Me saame aidata neid vaeseid hingi oma palvetega, ohverdustega, ohverdades oma töö ja eriti, palvetades nende eest pühal Missal, nii saame me nende vigu lunastada ja aidata neil Taevasse jõuda. Kas püüame meenutada seda, kuidas meie Isa nende eest palvetas ja kuidas ta ka teistel palvetada soovitas? Ta tegi seda alati, aga eriti siis, kui oli novembrikuu. Ta kutsus

meid suuremeelselt palvetama; kõige rohkem meeldis talle see, kui me kõik koos üritasime ”puhastustuld tühjendada”, Missaohvriga, suuremeelsete palvete ja ohverdustega. Seepärast küsin ma enda ja teie käest: kui palju me armastame hingesid, surnuid ja ka elavaid? Kas me kasutame iga päeva ja iga tunni teiste heaks?

Need mõtted aitavad meil sügavamini *võitleva Kiriku* saladusest aru saada. Me kõik kuulume sellesse kirikusse ja mitte ainult passiivselt. Me mitte ainult ei ole selle Kristuse poolt pakutud pühaduse vastuvõtjad, vaid me oleme Kiriku aktiivne element ja peaksime ka ennast sellisena tundma. Me oleme kutsutud kaasa aitama Kristuse müstilist ihu ülesehitamisele maapeal ja selle lõplikule kujundamisele Taevas. Küsigem püha Josemaria sõnadega: ”Kas ma muretsen sama palju hingede

pärast, nagu Kristus? Kas ma palvetan selle kiriku eest, kuhu ma kuulun ja kus mul on eriline ülesanne, mida keegi teine minu asemel täita ei saa? [3]

Vatikani Teine Kirikukogu õpetab meile Pühakirja sõnadega, et Kirik on *"Jumala ehitis"* Issand ise võrdles ennast kiviga, mille ehitajad minema heitsid, kuid millest sai nurgakivi. Sellele vundamendile ehitatakse Apostlite kirik, sellest saab ta oma tugevuse ja ühtekuuluvuse"[4] Ja Peetrus räägib oma esimeses kirjas Kristuse kohta, et ta on *elav kivi, kes küll inimeste poolt on tunnistatud kõlbmatuks, ent Jumala silmis on valitud ja hinnaline, laske ka endid ehitada elavate kividena vaimulikuks kojaks. Saage pühaks preesterkonnaks, kes toob vaimulikke ohvreid, mis on Jumalale meelepärased Jeesuse Kristuse kaudu.* [5]

Ristimise mõjul saame Kiriku, kui Jumalakoja elavaks osaks maapeal.  
[6] "Olla Kirikus, tähendab juba palju, kuid ainult see ei ole veel piisav. Me ise peame Kirikud olema, sest meie Ema ei saa ju olla midagi võõrast, pealiskaudset, meie sügavaimatele mõtetele võõrast." [7]  
Täielik ühtsus Kristusega on vältimatu, et juba nüüd eluajal Kirikust osa saada ja hiljem igavest õndsust nautida.

Me ei ole mingid liikumatud osad, vaid *elavad kivid*, kes vabatahtlikult kaasa aitavad ning Kristuse teeneid endas ja teistes tegutseda lasevad. Paganate Apostel teeb meid selles suhtes valvsaks: *Mulle antud Jumala armu järgi olen ma kui tark hooneteehitaja rajanud aluse, aga teine ehitab sellele. Igaüks vaadaku siis, kuidas ta ehitab! Jah, teist alust ei saa keegi rajada selle kõrvale, mis on juba olemas – see on Jeesus Kristus. Kas keegi ehitab sellele alusele hoone*

*kullast, hõbedast, kalliskividest,  
puudest, heintest või õlgedest – kord  
saab igaühe töö avalikuks. Issanda  
päev teeb selle teatavaks, sest see  
ilmub tules, ja tuli katsub läbi igaühe  
töö, missugune see on.[8]*

Niisiis, ehitagem oma elus kirik  
Kristusele, kui ainsale  
vundamendile; Ehitagem meie  
suuremeelne andumine Jumalale  
kullast, ohverdused ja suretamised  
hõbedast, voorused aga  
kalliskividest. Need võivad olla  
tühised asjad, kuid nad saavad  
Jumalale meelepäraseks, kui me  
tema rikkalikule armule vastame.  
Vältigem Jumala armu abiga mitte  
ainult raskeid patte, vaid jälestagem  
ka kõiki teadlikke andeksantavaid  
patte, eksimusi ja puudulikkust. Kõik,  
mida ei saa Jumalale pakkuda on  
nagu *hein või põhk*, habras materjal,  
millest peame lahti saama, kui  
tahame Taevasse jõuda. Selleks on  
omal kohal nii kahetsus ja pihtimine



meie maapealsel teekonnal, kui ka puhastustules puhastumine pärast surma.

Paulus lisab veel juurde: *Eks teie tea, et te olete Jumala tempel ja teie sees elab Jumala Vaim?* [9] Liturgia rõhutab neid mõtteid veelgi, sest 9. novembril on Lateraani kiriku ja 18. novembril Rooma pühade Peetruse ja Pauluse basiilikate pühitsemise päev. Vaadelgem nende pidupäevade sümboolikat ja tehkem sellest praktilised järeldused. Sest nagu öeldakse Kiriku pühitsemise aastapäeva Missa Prefatsiooni osas: ”Sinu auks on ehitatud see koda, milles koguneb sinu rändav Kirik, et näidata neile sinu kohalolekut ja kinkida sinu ühtsuse armu. Sest sa ehitad endale templi elavatest kividest. Sa kutsud kokku oma lapsed kõigist paigust ja ühendad nad oma Poja müstilises Ihus. Sa heidad pilgu taevalisele Jeruusalemmale ja täidad

meid lootusega, etka meie võime seal sinu rahu nautida.”[10]

Viibigem veel hetke selles üleloomulikus tegelikkuses: Kõik me oleme sama Kiriku liikmed ja igaühel on oma ülesanne. ” Iga element kiriku struktuuris on oluline”, ütleb Paavst Benediktus XVI; ”kuid ometi ilma nurgakivita, kes on Kristus, hakkab kogu ehitus kõikumama ja variseb kokku. Jumala *kaaskodanike* ja *kaaselanikena* peavad kristlased koostööd tegema, et ehitus püsiks kindlalt, nii, et teised saaksid sisse astuda ja võiksid sealsed rikkalikud armu aarded avastada.”[11]

Mõelgem selle ülesande peale, mille Jumal meile usaldas, täitkem seda vastutustundlikult, nagu see sulane tähendamissõnas, kes kauples talentidega, mida isand talle usaldas, et ta võiks need talle mitmekordselt tagasi anda.[12] Nii sünnib ka meiega, sest on suur rõõm, kui me

ususidemet kaudu, Sakramentide vastuvõtmise läbi, ühenduse läbi Paavstiga ja Piiskoppide Kolleegiumiga Kristusega ühendusse jääme.

Rääkigem veel ühest sümbolist, mis ei saa märkamatuks jääda. Ma vihjan altarile, milledel on kirikus nii keskne koht, et see pühitsetakse erilisel, väga tähtsal tseremoonial. Kõigi Pühakute Pühal 1958. aastal pühitses püha Josemaria püha Apostli kabeli altareid Villa Teveres. Nagu alati liturgiliste pühitsemiste juures, imetlesin ma tema vagadust; iga rituaalne zest ja iga sõna näitasid tema armastust Jumala vastu, mis tuleneb pühast Missaohvrist, kui suure armastuse märgist tol ajal ja ka tänapäeval.

Selle pühitsemise kaudu näitab Kirik meile, et "nii, nagu altar, oleme ka meie pühitsetud ning Jumala teenimiseks ja tema riigi

ülesehitamiseks "eraldatud". Ometi näeme me ennast üsna tihti ka sellises maailmas, mis Jumalat "kõrvale jätta" tahab. Inimliku vabaduse ja autonoomia nimel vaikitakse Jumala nimi maha, käsitletakse religiooni, kui puhtalt isiklikku asja ja välditakse usust avalikult rääkimist. "Mõnikord," ütleb Benediktus XVI, "võib selline Evangeeliumi tõlgendamise mentaliteet ähmastada ka meie arusaamist Kirikust ja selle missioonist." [13]

Lükakem otsustavalt tagasi see mõttelaad, mis vahel salaja paljude kristlaste hoiakusse hiilib. Selle kokkuvõteks tsiteerin teile, mida ütles püha Josemaria sageli, kui ta mõnd altarit pühitses: "Mina ja teie, me oleme samamoodi salvitud, kui altarid. Meid on salvitud püha õliga, kõigepealt, kui meid ristiti ja siis Kinnitamisel. Ja me ootame rõõmuga seda hetke, mil saame Haigete

salvimise sakramendi. (...), siis  
salvitakse meid jälle. Niisiis, oleme  
me üks püha asi ja seepärast peab  
meie ihu olema pühitsetud Jumalale,  
meie Issandale. Ilma veidra  
eputamiseta peame me häbitunnet ja  
väarikust alal hoidma, oma keha eest  
hoolitsema, selle Jumala teenistusse  
andma ja vastavalt riietama.  
Selsamal põhjusel peame ka hinge  
heade harjumustega riietama,  
voorstega kaunistama ja selle  
kristlastele hästi sobivaks  
tegema.”[14]

Neist pühadest võiks meie vaimuliku  
elu jaoks veel palju järeldusi teha,  
kuid selle jätan ma teie hooleks.  
Siiski ei tahaks ma lõpetada ilma, et  
ma ei tuletaks teile meelde veel teisi  
kirikupühi ja Opus Deiga seotud  
aastapäevi tulevatel nädalatel.  
Kõigepealt Kristus Kuniga püha 21.  
novembril; valmistugem hästi  
järjekordseks Opus Dei  
pühitsemiseks Jeesuse Pühimale

Südamele. Andkem uus mõte oma Jumalaga seotud kohustustele, mis me saime Ristimisega ja mis said uue tähenduse seoses Opus Dei kutsumusega. Ma küsin teilt lühidalt: Kuidas annad sa talle võimaluse, kogu sinu päeva jooksul valtseda? Kuidas levitad sa tema riiki oma töö ja sõpruse kaudu?

Siis, 28. novembril, Opus Dei, kui Prelatuuri aastapäeval – mis langeb samamoodi, nagu 1982. aastal, esimesele Advendi pühapäevale -, tahame me Jumalat kogu südamest selle olulise sammu eest tänada. Palugem eelkõige selle eest, et Opus Dei võiks olla alati ja igavesti efektiivne instrument Kiriku universaalses missioonis, nagu määras Jumala teener Johannes Paulus II Apostellikus Konstitutsioonis *Ut sit*.

Mõned päevad tagasi olin ma Pamplonas ja pühitsesin Missat

Navarra ülikooli campuses. Koos  
tuhandete inimestega tänasin ma  
Jumalat nende viiekümne aasta eest,  
mis on möödunud ülikooli ning  
Sõprade ja Toetajate Ühingu  
asutamisest. Nagu te väga hästi ette  
kujutada võite, viibis püha Josemaria  
ikka seal, sest ma pühitsesin Missat  
selsamal altaril, kus seda tegi meie  
püha Asutaja 1967. aastal. Sõnad,  
mida ta siis lausus, olid  
juhtmotiivideks minu jutlusele,  
milles tuletasin kõikidele meelde, et  
Jumal on kutsunud meid, ennast oma  
igapäevaelu kaudu pühitsema.

Väljendagem oma tänulikkust,  
palvetades iga päev intensiivselt  
Paavsti ja tema soovide eest,  
ühenduses kõigi Opus Dei usklikega,  
nii ilmikute kui preestritega, tahtes  
alati – nagu kristlased ikka, olla igas  
olukorras tihedalt ühenduses. Ja  
palvetage ikka minu palvesoovide  
eest, mille ainus eesmärk on alati ja  
ikka anda suurem panus Kiriku ja

inimeste heaks. Ma tunnen, et olen teie kõigiga ühenduses, kuid ma vajan iga päev ka teie toetust.

Mul tuli meelde, et selles kuus on veel üks aastapäev, isa Rose de Rialpi päev. Ja ma palun Maarjat, et ta annaks meile jõudu meie teekonnal Taevasse. Palugem ka Prelatuuri liikmete eest, keda 13. novembril diakoniks pühitsetakse.

Ma õnnistan teid oma armastusega.

Teie isa

+ Javier

---

[1] *Ilm* 7, 9-10

[2] Püha Josemaria, Ühe perekondliku kohtumise märkmed, 9.4.1974

[3] Püha Josemaria, Jutlus *Lojaalsus Kirikule*, 4.6.1972



[4] Vatikani Teine Kirikukogu,  
Dogmaatiline Konstitutsioon *Lumen  
gentium*, Nr.6

[5] 1 Pt 2, 4-5

[6] 1 Tm 3, 15

[7] Püha Josemaria, Jutlus *Lojaalsus  
Kirikule*, 4.6.1972

[8] 1 Kr 3, 10-13

[9] Sama

[10] Missaraamat, *Esimene  
Prefatsioon kiriku pühitsemise  
aastapäeval*.

[11] Benediktus XVI, Jutlus, 18.7.2008

[12] Mt 25, 20-23

[13] Benediktus XVI, Jutlus altari  
pühitsemisel, 19.7.2008

[14] Püha Josemaria, Perekondliku  
kohtumise märkmed, 27.10. 1974

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
et-ee/article/prelaadi-kiri-  
november-2010/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-november-2010/) (15.03.2026)